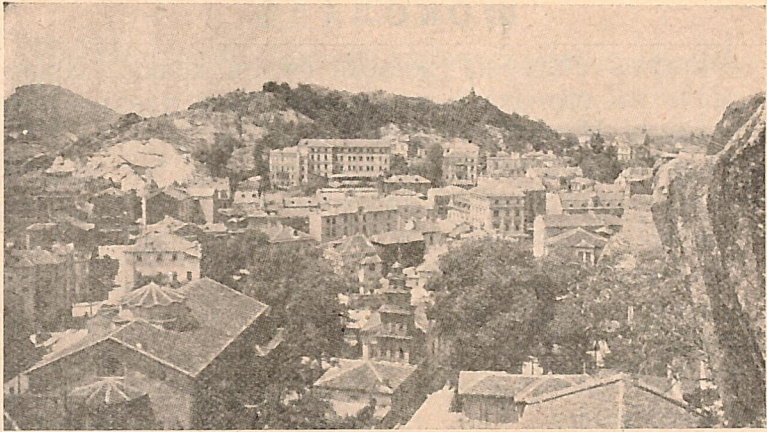

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

Пловдивъ

Раздѣлихме се съ Бачковския манастиръ и поехме пѣтя за Станимака. Чая си течеше бистра и шумлива, а планината си бѣше все така живописна. Ние я гледаме пакъ захласнати, като че ли я виждахме за първи пѣтъ.

Ето ни наново въ Станимака. Но сега не спираме въ града, а се отправяме право за Пловдивъ. Цѣлото пловдивско поле наново се откри предъ очи ни, равно и необятно, а срѣдъ него стърчатъ пловдивскитъ тепета (могили, височини). Колкото приближаваме, градътъ ни се вижда все по-голѣмъ, дори грамаденъ.

Пловдивъ е особенъ и красивъ градъ. Нѣколко високи тепета се издигатъ срѣдъ него. По тѣхъ сж накацали кжши, които се бѣлѣятъ отдалечъ и му придаватъ живописенъ изгледъ. Улицитъ сж прави, зданията красиви. Центърътъ на града по всичко ни напомня София — високи и хубави кжши, шумъ движение на много хора. Само трамваи нѣма тукъ. Вървимъ изъ улицитъ и разглеждаме града. Постоянно погледътъ ни се спира по височинитъ и по накацалитъ върху тѣхъ кжши. Ето ни и въ красивата градска градина, Царь-Симеонъ, пълна съ народъ.

Искаме да обгърнемъ съ погледъ цѣлия градъ, да го опознаемъ и да му се порадваме. Водачътъ ни